

Panium – Nummer fire

En allianse

Jeff Pippenger

2025-03-04

I Paniums historie ble det inngått en allianse mellom Antiochus Magnus og Filip av Makedonia. Slaget ble direkte ført av Antiochus mot barnet Ptolemaios V, og Filip bidro i den forstand at hans krigføring i andre deler av riket hindret andre hærer i å komme den egyptiske barnekongen til unnsetning. Dette betyr at Putin, den siste kongen i sør — forbilledliggjort ved Egypts barnekonge (barn betyr profetisk den siste generasjon) — blir beseiret av Trump, representert ved Antiochus Magnus, som beseiret Ptolemaios V ved Panium, og slik Reagan beseiret Sovjetunionen i 1989.

Filip betyr «en elsker av hester», og «hester» symboliserer både militær og økonomisk makt. Hester trekker vogner og blir ridd av soldater, og hester frakter også varer til markedet. «Hester» er et symbol på «vogner, skip og ryttere», som er det fremste symbolet på Amerikas forente stater i dets stedfortredende forhold til kongen i nord, slik dette fremstilles i vers førti.

Trump's allierte har to typologiske forbilder i Filip av Makedonia og Herodes Filip tetrarken. Enten det er Herodes Filip eller Filip av Makedonia, identifiserer symbolet en som elsker den makt som tilføres ham henholdsvis av Cæsar eller Antiokus. Filip elsker hester, og én Filip var fra Makedonia, som hadde en sentral og grunnleggende rolle i Aleksander den stores rike.

Det var hans hjemland, det riket han arvet fra sin far, Filip II, og springbrettet for hans veldige imperium. Makedonia, som lå i den nordlige delen av Hellas, utmerket seg som det politiske og militære kjerneområdet der Aleksander ble født (i Pella, 356 f.Kr.) og oppvokst, og det skaffet de opprinnelige ressursene, mannskapet og den organisatoriske strukturen som drev hans erobringer frem. I sin kjerne var Makedonia sentrum i Aleksanders rike—dets utgangspunkt, militære drivkraft og den regionen som forankret hans identitet som makedonsk konge, selv mens hans imperium vokste langt utover dets grenser.

Makedon representerer den nordlige delen av Aleksanders firedelte rike. Derfor er den ene Filip tetrarken, som betyr «en fjerdepart», og den andre Filip er «en fjerdedel» av de fire vindene i Aleksanders tidligere rike.

Herodes representerer en som forkaster pakten. Esau, den blodslinje som fører til Herodes, forkastet sin førstefødselsrett. Helt ved begynnelsen av historien til et utvalgt paktsfolk blir Esau et symbol på dem som forkaster pakten Kristus døde for å stadfeste. Nettopp på det punkt da Gud skulle utvide sitt utvalgte paktsfolk til tolv stammer, gjorde Esau opprør. Ved slutten av det gamle Israel, da jødene ved korset hevdet at de ikke hadde «annen konge enn keiseren», ble den jødiske nasjon ved enden det symbol som var blitt forebildet ved Esau i begynnelsen. Herodes' slektstre består av Esaus og jødene blodslinje, en blodslinje symbolisert ved en opprørs paktsbryter i begynnelsen og et opprørs paktsfolk ved enden.

Herodes den store på de skattene som brakte Josef og Maria til Betlehem, og en av hans tre sønner, Herodes Antipas, sønn av Herodes den store, hersket på korsets tid. Tidsrommet i Kristi liv fra Hans fødsel til Hans død er således symbolsk fremstilt ved Herodes' familie, og identifiserer dermed historien som tiden for det utvalgte folkets hjemmekjærlighet, en hjemmekjærlighet som jødene i det store og hele aldri så.

Herodes den store myrdet barna som en reaksjon på Jesu fødsel, og gjentok dermed historien om Moses' fødsel, da Egypt myrdet barn. Det første barnemordet var et forsøk på å myrde den forventede utvalgte, og det siste barnemordet var igjen et forsøk på å myrde den forventede utvalgte. De hundre og førtifire tusen synger Moses' og Lammets sang, og profetisk representerer en «sang» en erfaring. De hundre og førtifire tusen lever i en periode som rommer parallelle erfaringer. En av disse parallellene inntraff den 22. januar 1973 med en høyesterettsavgjørelse som tillot aborter i USA. I de påfølgende førtini årene ble omkring 66 millioner potensielle kandidater til å være blant de hundre og førtifire tusen slaktet gjennom føderalt sanksjonert abort.

Makt symboliserer militær styrke:

Og dyret som jeg så, var lik en leopard, og dets føtter var som en bjørns føtter, og dets munn som en løves munn; og dragen gav det sin kraft og sin trone og stor myndighet. Åpenbaringen 13:2.

Dragen, som er det hedenske Roma, ga pavedømmet tre ting, nemlig «sin kraft og sitt sete og stor myndighet». I vers tolv fremstilles USA, dyret fra jorden, som et som utøver all «myndigheten» til dyret foran seg. Men ordet «kraft» i vers to er et annet gresk ord enn det ordet som er oversatt med «myndighet» i vers tolv. I vers to betyr «kraft» G1722: i møte med (bokstavelig eller billedlig): i nærvær (åsyn) av.

Ordet «makt» i vers tolv er et annet gresk ord.

Og det utøver hele den første dyrets makt for dets øyne og får jorden og dem som bor der, til å tilbe det første dyret, hvis dødelige sår ble leget. Åpenbaringen 13:12.

Ordet «makt» G1832 her betyr (i betydningen evne): privilegium, det vil si delegert innflytelse: autoritet, jurisdiksjon, frihet, makt, rett, styrke. Ordet «makt» i vers tolv identifiserer at jorddyret er sjødyrets delegerte autoritet—USA er sjødyrets stedfortredende representant. USA utøver all den delegerte autoriteten til det første dyret. I vers to ga det hedenske Roma tre ting til pavedømmet. Klodvig ga sin militære og økonomiske styrke til pavedømmet i 496 ved slaget ved Tolbiac. Konstantin ga bort rikets «sete» i 330, og Justinian identifiserte paven som kjetternes korrigering og kirkens overhode ved et dekret i 533. Klodvig i 496 er et forbilde på Reagan i 1989. Reagan er et forbilde på Trump.

Ifølge Gregor av Tours (som skrev nær et århundre senere) var Klodvig i ferd med å tape slaget og påkalte, i sin fortvilelse, den katolske Gud om hjelp. Hans hustru, Klotilde, var en katolsk burgundisk prinsesse som hadde oppfordret ham til å omvende seg fra hedenskapet. Klodvig avla det løfte at dersom han vant, ville han anta katolisismen. Krigslykken snudde seg — enten ved guddommelig inngripen eller militær strategi — og Klodvig beseiret alemannerne, drepte deres

konge og spredte deres styrker. Tro mot sitt løfte omvendte han seg til katolisismen og ble døpt, tradisjonelt datert til juledag 496 i Reims av biskop Remigius (St. Remi).

Hans omvendelse markerte et vendepunkt og gjorde Klodvig til den første katolske konge blant de germanske herskerne (i motsetning til de arianske kristne vestgoterne og østgoterne). Dette brakte frankerne i samsvar med den romerske kirke og sikret ham støtte fra den gallo-romerske befolkningen og pavedømmet. Klodvigs dåp blir ofte betraktet som den symbolske «Frankrikes fødsel» som en katolsk nasjon, noe som skilte det fra andre barbariske riker som holdt seg til arianismen eller hedendommen. Av denne grunn omtaler katolisismen Frankrike som «den katolske kirkes førstefødte», og også som «den katolske kirkes eldste datter».

Da Klodvig i 496 ble pavedømmets første stedfortredende makt, var han et forbilde på Reagan, som ble den stedfortredende makten i 1989. I historien om Reagan og pave Johannes Paul II ble det dannet en hemmelig allianse med det formål å styrte sydens konge. Fra 1798 og fram til søndagsloven er Tyrus' skjøge skjult, og hun er den selvsamme skjøgen som fører sine røtter tilbake til Makedonia, det nordligste kongeriket. Hun er nordens konge, profetisk skjult, men gjør fortsatt krav på å være ufeilbarlig.

Paven representerer også «dem som forlater pakten», som, selv om de profetisk er skjult gjennom de tre stedfortrederkrigene, til sist vil tre frem i syne i historien om slaget ved Panium. I overgangen fra det keiserlige Roma til det pavelige Roma identifiserer Daniel tidspunktet da det hedenske Roma nærmet seg slutten på sin tid som det fjerde riket i Bibelens profetier.

For skipene fra Kittim skal komme mot ham; derfor skal han bli motløs og vende tilbake og rette sin harme mot den hellige pakt; således skal han gjøre; ja, han skal vende tilbake og holde seg til dem som forlater den hellige pakt. Daniel 11:30.

I uttrykket «dem som forlater den hellige pakt» menes den katolske kirke. De som forlater den hellige pakt, er Johannes Åpenbarerens kompromissøkende menighet i Pergamon, som etter Paulus skulle falle fra før syndens menneske ble åpenbart. Katolisismen er dem som har forlatt pakten, slik dette fremstilles ved angrepet som ble rettet mot Guds Ord, og også mot sabbaten på den sjuende dag, som begge ble utsatt for gradvis tiltagende angrep fra Konstantins tid og fremover. Tidligere i kapittel elleve blir «pakten» også omtalt.

Og begge disse kongers hjerter skal være vendt mot å gjøre ondt, og de skal tale løgn ved ett og samme bord; men det skal ikke lykkes, for enden skal ennå komme til den fastsatte tid. Så skal han vende tilbake til sitt land med store rikdommer; og hans hjerte skal være imot den hellige pakten; og han skal utføre store gjerninger og vende tilbake til sitt eget land. Til den fastsatte tid skal han vende tilbake og dra mot sør; men det skal ikke bli som den første, eller som den siste. Daniel 11:27–29.

I disse versene vender «han» tilbake til sitt eget land, og senere vender han igjen tilbake til sitt eget land. De to tilbakekomstene representerer to seire som deretter ble fulgt av en triumferende «tilbakevenden» til byen Roma. Den første var slaget ved Actium i 31 f.Kr. mot Antonius og Kleopatra, og den andre var etter Jerusalems ødeleggelse i år 70 e.Kr. Den «fastsatte tid» i versene er året 330, som markerer avslutningen på den profetiske «tid» i vers tjuefire, hvilken tilsvarer tre

hundre og seksti år.

De to kongene som taler løgn ved samme bord, gjør dette før den «fastsatte tid», «for enden skal ennå komme ved den fastsatte tid». Et spørsmål som bør overveies, er hva verset mener når det sier: «Så skal han vende tilbake til sitt land med store rikdommer.» Betyr det at han ved den fastsatte tid skal vende tilbake; eller betyr det at når de to har talt løgn ved bordet, da skal han vende tilbake, og derfor er tilbakekomsten før den fastsatte tid.

Uriah Smith identifiserer de to tilbakekomstene som 31 f.Kr. og 70 e.Kr., noe som representerer en historie før året 330, som er den fastsatte tid. Smith påpeker også at «tilbakekomsten» i vers tjue-ni er etter 330, og at den ikke er vellykket slik tilbakekomstene etter slagene ved Actium og Jerusalem var. Dette betyr at før den fastsatte tid er det et møte hvor løgner blir fortalt, og dette etterfølges av at en av de to kongene som hadde fortalt løgner vender tilbake med store rikdommer, som deretter står den hellige pakt imot, utfører storverk og vender tilbake i året 330, som er den fastsatte tid.

Han angriper deretter sør, men det vil være ulikt slaget ved Actium eller Jerusalems ødeleggelse. Historien om år 70 e.Kr. i versene fremstiller enden på Guds utvalgte paktsfolk, slik dette er representert ved «den hellige pakt» i avsnittet. I vers tretti har det hedenske Roma forbindelse med dem som forlater den hellige pakt. År 70 e.Kr. var selve enden på det gamle, bokstavelige Israel som Guds paktsfolk, og vers tretti identifiserer historien fire århundrer etter år 70 e.Kr. De som forlater pakten i den historien som er fremstilt i vers tretti, er dem som har forlatt den pakten som er inngått mellom Gud og hans kristne folk. Det pavelige Roma er kirken som er representert ved dem som forlater den hellige pakt i vers tretti.

For skipene fra Kittim skal komme imot ham; derfor skal han bli motløs og vende tilbake og bære nag mot den hellige pakt. Slik skal han gjøre; ja, han skal vende tilbake og holde seg til dem som forlater den hellige pakt. Daniel 11:30.

Vers tjue-ni fører oss til året 330, som var den fastsatte tiden som ble oppfylt ved at Konstantin flyttet hovedstaden til Konstantinopel. Ved dette veimerket skulle det hedenske Roma bli trukket inn i en sørlig krig som ikke ville bli vellykket, slik Actium og Jerusalem hadde vært. Deretter blir det hedenske Roma i vers tretti angrepet av Genserik, som innledet sin sjøkrigføring fra Kittim, som i dag er kjent som Kartago. Denne krigføringen mot det hedenske Roma ble også fremstilt som den andre basunen av de syv basuner i Åpenbaringsboken. De første fire av disse basunmaktene førte Vest-Roma til sin avslutning innen 476. Av disse første fire basunene var den andre basunen, som er skipene fra Kittim, den mest alvorlige, for Genserik tok kontroll over havene, og rikdommen i riket tørket inn.

Konfrontert og bedrøvet av skipene fra Kittim vender han tilbake og retter sin harme mot den hellige pakten. Dette ble oppfylt i historien som ledet frem til pavemaktens bemyndigelse i 538, gjennom en krigføring mot Guds Ord. Deretter vender han tilbake og har «forstand med dem som forlater den hellige pakten». Denne samhandlingen mellom hedensk og pavelig Roma ble oppfylt i 533 ved Justinians dekret. Det neste verset, vers trettien, fortsetter så med hvordan hedensk Roma ble «bedrøvet». I 2 Tessalonikerbrev lærer Paulus at hedensk Roma «holdt igjen» pavedømmet fra

å ta kontroll i 538. Etter at han blir bedrøvet ved et angrep fra havene som ødelegger rikets økonomi, retter han sin harme mot den hellige pakten, og deretter har han forstand med dem som forlater pakten. I de neste versene står «våpen» frem, hvilket representerer den makten som ble gitt til pavedømmet i 496 ved Klodvig, og de vanhelliger styrkens helligdom, som i historien representerte byen Roma, og deretter skulle hedensk Roma fjerne hedenskapets religion (det daglige) fra riket og erstatte den med katolisismen, og så setter de pavedømmet på tronen i 538.

Da pavedømmet ble gitt makt i 538, frembrakte det både et profetisk vitnesbyrd og et historisk vitnesbyrd, som er fremstilt i de versene vi betrakter. Året 538 er forbildliggjort ved 31 f.Kr. og slaget ved Actium. I Daniel kapittel åtte, vers ni, skulle det hedenske Roma overvinne tre geografiske hindringer for å innta jordens trone. Den første var Syria i øst, deretter Juda og Jerusalem, fulgt av Egypt ved slaget ved Actium. Det pavelige Roma skulle også få tre horn ryddet av veien, hvorav det tredje var goterne, som ble drevet ut av byen Roma i 538. Det hedenske Roma og det pavelige Roma frembringer to vitner som identifiserer at slaget ved Actium samsvarer med 538, og 538 illustrerer søndagsloven i USA, når det moderne Roma hersker suverent inntil nådetiden avsluttes.

Vi har avsluttet en oversikt over versene tjuesju til trettien.

I den neste artikkelen vil vi rette oppmerksomheten mot disse versene og begynne arbeidet med å samstemme avsnittet med historien i vers elleve til femten.